

VERONIKA FIEDLEROVÁ

POZDRAVY
ZÁHROBÍ

GOLDEN DOG

VERONIKA FIEDLEROVÁ

**POZDRAVY
ZÁHROBÍ**

2023

GOLDEN DOG

POZDRAVY ZÁHROBÍ

Text © Veronika Fiedlerová, 2020

Ilustrace (obálka a vnitřní) © Diego Quiñones, 2021

Grafické zpracování obálky © Michal Březina, 2021

Odpovědný redaktor: Martin Štefko

Korektury: Lucie Peřinová

Sazba: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog
v roce 2023

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88635-39-0 (PDF)

ISBN 978-80-88635-40-6 (ePub)

ISBN 978-80-88635-41-3 (MOBI)

Věnováno těm, které nelze obejmout.

PROLOG

Na místo dorazil jako poslední. V mlze před sebou uviděl mihotající se světla policejního vozu. Skupinka mužů v reflexních vestách postávala na krajnici. Dva z nich byli příslušníci policie, třetí muž, účastník dopravní nehody, byl klientem pojišťovny. Mohutně gestikuloval a vyprávěl policii, co se stalo. Zvíře mu prý skočilo z lesa přímo do cesty, nestačil ani zareagovat. Zřejmě odběhlo do protějšího kukuřičného pole.

Pracovník pojišťovny se s nimi krátce pozdravil, vytáhl fotoaparát a pořídil první snímky. Rozbité pravé světlo, nárazník, na čelním skle prasklina a stopy krve. Pro sebe se podívil, že by to, co se s vozem srazilo, odešlo po vlastních.

„Nejspíš srna nebo jelen. Určitě něco většího.“

„Jakou jste jel rychlostí?“ ptal se policista.

„Tak čtyřicet, maximálně. Vždyť to klouže jak svině.“

„Samozřejmě dostanete k dispozici náhradní vůz,“ ubezpečil likvidátor klienta, zatímco si znovu a znovu prohlížel stopy krve. „Jakmile s policií projednáte nejnnutnější, můžeme vše sepsat a urychlit vyřízení pojistné události. Máte štěstí, že jsem byl zrovna poblíž, když jste volal naši asistenční linku.“

Měl by klienta poučit o dalším postupu a vyplnit s ním formuláře. Jeho pohled však stále přitahoval rozstřík krve na přední části karoserie. Jako magnet. Jako něco obsesivně fascinujícího. Jako by měla krev vlastní život a každá kapka se třásla a nechápala, jak se stalo, že byla oddělena od zbytku těla. A byl tu. *Ten* pocit.

„Hned jsem zpátky,“ řekl, aniž by se na muže podíval, a skočil do svého vozu. Modrá škodovka zaprotetovala proti neomalenému manévru. Vrátil se ve směru odkud oba, klient i on, přijeli. Asfaltka se v těchto místech vlnila a kroutila lesnatým terénem. Po sjezdu z dálnice to byl pro řidiče trochu šok. Do nejbližší vesnice nejméně pět kilometrů. Jel pomalu a očima bedlivě pozoroval protilehlou krajnici. Kužely předních světel rozrážely cáry mléčné tmy.

Najednou periferně zrakem spatřil, po čem pátral. Přízračnou bledou siluetu stojící na krajnici. Zabrzdil a nechal běžet motor.

Postava se rozplynula závanem vzduchu, jak proběhl kolem ní a skočil do blátivého příkopu. Tělo našel po několika metrech. Nehybný muž měl na sobě tmavou bundu a na hlavě zmijovku. Nahmatal mu tep. Žil, ale pokud nedostane rychlou pomoc, dlouho nevydrží.

„Pěkná srnka, šmejde,“ zaklel při pomyšlení na klienta a vytáhl z kabátu mobil.

BENEDIKTŮV BĚŽNÝ PŘÍPAD

I

Brána se automaticky otevřela a červená kia s muži od pojišťovny vjela na pozemek jednoho z nejvlivnějších mužů Moravského Brodu. Na mírně svažité parcele stál sněhobílý kvádr – moderní vila s prosklenou jižní stěnou, odhalující téměř polovinu interiéru. Do tvaru písmene L se k ní zezadu připojovala garáž, u níž zastavili.

„Nemůžeš tomu upřít architektonický nápad,“ prohodil Igor Hlásek, když si všiml kyselého obličej svého mladšího kolegy.

„Mně to spíš připomíná pavilon v zoo,“ podotkl druhý pracovník pojišťovny. Vystoupili a zamířili k bočnímu vchodu do vily.

Pojistník Evžen Mlynář už na ně čekal. Pozdravil Hlásku, s nímž sjednával životní pojistku, druhého kravaťáka neznal.

„To je Benedikt Klausner,“ představil Hlásek mladšího kolegu. Podali si ruce. Klausner byl vysoký, s černými kudrnami a chladnýma ocelovýma očima. Na sobě měl tříčtvrteční tmavý kabát a v ruce složku s logem nadnárodní pojišťovny TGIC, u níž manželé Mlynářovi uzavřeli životní a úrazové pojištění. Přesto nebudil dojem typického pojišťováka. Na první pohled

působil ošuntěleji či ležérněji než Hlásek, kravatu neměl uvázanou s takovou pečlivostí a celkově vypadal spíš jako samotářský knihovník.

Bez otálení vešli do prostorné vstupní haly. Rozšiřovala se ke vzdušnému schodišti a bezprostředně navazovala na chodbu vedoucí k jídelně, kuchyni a obývací část s rozměrnou pohovkou, krbem a televizní obrazovkou pověšenou na zdi nad konferenčním stolem. Přestože skleněná stěna směřující do zahrady měla dovnitř pouštět více světla než běžná okna, v domě panovalo šedavé podzimní příšeří.

„Pane Mlynáři, přijmete prosím ještě jednu naši upřímnou soustrast. Jste připraven podat detailní informace k pojistné události? Vaše paní byla pojištěna na nadstandardně vysokou částku. V takovém případě, jako je násilná smrt, má pojišťovna zájem na důkladném prošetření případu,“ přešel vždy profesionální Hlásek k věci.

„Minule jste řekl, že o plnění se stejně rozhodne až po ukončení policejního vyšetřování,“ kontroval Mlynář. Rozhovor mu evidentně nebyl po chuti. Založil ruce na svalnaté hrudi a tvářil se odměřeně. Měl na sobě značkový sportovní oděv, snad právě vyšel z domácí posilovny, kůži soláriem opálenou do zlatavě hnědé odstínu a hlavu dokonale vyholenou. Bylo mu přes čtyřicet, ale díky tomu, že o sebe dbal, vypadal mladší.

„Pane Mlynáři, máme své postupy. Zvláště při takové sumě by TGIC ráda přešla tomu, že policie něco přehlédne, tu nebo onde se vyšetřování zbrzdí, případ se odloží a nám i vám to přinese jen průtahy. Proto jsme k případu povolali vlastního konzultanta.“

Evžen Mlynář tázavě zvedl obočí.

„Když dovolíte, pan Klausner se tu porozhlédne a udělá si pár poznámek.“

„Prosím,“ řekl Evžen odměřeně a zbytečně, jelikož to pan Klausner dávno dělal. „Nevím teda, co hledáte, policie mi už dovolila uklidit.“

„Můžeme se posadit do vaší pracovny a probrat pár detailů?“ pokusil se Hlásek odvést Mlynářovu pozornost, aby měl Benedikt více času na soustředění.

„No ovšem! A ten váš kolega tu bude zatím šmejdit?“

„Pouze doplní dokumentaci a naši prostorovou představu o události. Bohužel policie nám nedovolí nahlédnout do spisů.“

„A to si mám jako nechat líbit?“

„Omlouvám se. Je to pochopitelně nepříjemné, ale je to standardní postup, když jde o tak vysoké plnění. A konečně, jde přece o vaše peníze,“ zdůraznil Hlásek.

„Nebojte se, pane Mlynáři, nebudu na nic sahat,“ podotkl Klausner.

V jiných případech Benedikt vyšetřoval sám, ale vedení TGIC mělo za to, že tohle je obzvláště delikátní situace. Týkala se zámožného a renomovaného klienta a pojišťovna chtěla předejít jakémukoli nedorozumění. Vždy velmi slušný a distingovaný Hlásek dokázal uklidnit i větší darebáky, než byl tenhle.

A Benedikt byl poněkud speciální vyšetřovatel. Neměl sice specializaci v oborovém slova smyslu, prověřoval vše od vykradených chat po požáry a někdy se takřikajíc nachomýtl i ke krádežím kol. Buď měl štěstí, nebo šestý smysl. Pojišťovnu v podstatě nezajímalo, jak to dělá. Důležité bylo včasné odhalení podvodníků, snažících se jí pustit žilou. Výsledky měl Benedikt stoprocentní.

Jakmile osaměl, zamířil rovnou do rozlehlého obývacího pokoje s prosklenou stěnou obrácenou k terase. Klekl si prakticky neomylně na místo činu, ačkoli na podlaze nebyla již ani stopa po krvi. Odložil desky

vedle sebe a pravou rukou načrtl ve vzduchu obrys těla. Měl klid na to, co pro něj znamenalo vyšetřování. Zavřel oči a prsty pravé ruky zčeřil vzduch. Spojil se s pamětí místa a začal listovat jejími stránkami. V okamžiku celá místnost ještě více zešedla a moderní vybavení zmizelo. Stál na louce, rozkládající se na parcele dřív, než se začaly kopat základy vily. Rychle v myslí přeskočil stavební práce a ruch až ke ztuhnutí prostoru, který zafixovalo dokončení budovy. Vlastně se těch uplynulých deset let nenaplnilo skoro žádnými emocemi. V porovnání s jinými místy to bylo až zarážejícím způsobem smutné. Z budovy odkapávaly chlad a strnulost. Viděl světlovlasou ženu přecházející sem a tam domem jako klecí. Polehávala na gauči, popíjela bourbon a dívala se přes terasu a neutěšený pozemek na město. Výhled by to byl unikátní, kdyby nezarůstal nadjezdy a betonovými protihlukovými zdmi.

Přelistoval dál až do událostí nedávných dnů, k Mlynářovu pozdnímu návratu domů a nešťastnému vyvrcholení hádky. Ta se zapsala do paměti místa poněkud ostřeji, ale nezůstane tu dlouho. Emoce se pomalu vytrácely. Duch oběti přešel dál a nikde po něm nezbyla ani silueta výčitky. Benedikt sice nerozuměl všem dialogům, díval se na scénu jako na němý film. Vše pochopil z gest a pohybu rtů. *Kdes byl tak dlouho? Pán slavil, hm. Zase ses tahal s nějakou suchtou? Chceš rozvod? Máš ho mít! Oškubu tě jako slepici. Ty prase...* Klasické výčitky, jaké by vyprovokovaly každého muže v Mlynářově postavení. Trochu víc s ní zatřásl, ztratila rovnováhu, vlastně to opravdu byla nehoda, ovšem *s cizím zaviněním*. Nešťastně uklouzla, pádu nešlo zabránit. Prasklá lebka nebo zlomený vaz. Byla na místě mrtvá.

„Až moc snadné,“ zašeptal si Benedikt pro sebe.

„Máš něco?“ zeptal se ho Hlásek v autě, jakmile odjeli z Mlynářovy vily.

Benedikt se ošil. „Upadla, rozbila si hlavu, to sedí. Jenže momentálně nedokážu, že ji zabil. Nedokážu ani, že u toho byl. Známý z kriminálky mi řekl, má Mlynář alibi ještě dvě hodiny po tom, co stydla na podlaze. Byl na oslavě v centru. Musím sehnat svědka, který jeho alibi rozbije.“

„Tak se koukej snažit, chlapče, protože tuhle sumičku šéfové rozhodně cálovat nechtějí,“ změnil Hlásek tón i výrazy. Distingovaný profesionál zmizel a nahradil ho pes, kterého v oboru jen tak něco nerozhází.

„Prověřím lidi z té akce. Někdo si určitě vzpomene,“ přisvědčil Benedikt.

* * *

Další Benediktova cesta vedla do firmy R.E.P.E.M. – Real Estate & Property Evžen Mlynář. Firma sídlila na Radeckého nábřeží, což se dalo označit za lukrativní adresu. Budovat zde novostavby bylo velice těžké, ale prominentovi, jako byl Mlynář, procházelo vše. Kontakty a známosti měl i na radnici. Zval radní pravidelně na golf a občerstvovací sedánky. Kdo nebyl u Evžena Mlynáře na narozeninové oslavě, v určitých kruzích neexistoval. A právě taková oslava se konala v Grandhotelu Ambrózie v den, kdy zemřela Mlynářova žena.

Benedikt už teď věděl, že vyslechnout všechny bude prakticky nemožné nejen pro policii. Na začátku, kolem osmé, měl oslavenec přípitek, pak krájel dort a pořádal rádoby zábavné variace her na fanty. Patrně byl rád středem pozornosti a ani o půlnoci se s přáteli neloučil a povzbuzoval kapelu k dalším hitům. Mlynář byl na oslavě viděn ještě minimálně o půl třetí ráno,

kdy poručil poslední kolo panáků. Sice šlo o zbytky slavicích a personál hotelu, ale stále to byl minimálně tucet svědků. Pak si vzal drink taxi a odjel domů, kde našel svou ženu mrtvou. Upadla na konferenční stůl a rozbila si lebku. Ihned volal sanitku, záchranáři však už Miladě Mlynářové pomoci nedokázali.

Benedikt vyjel výtahem do druhého patra. Kolem šesté večer se budova vylidnila a působila skoro strašidelně. Připadalo mu, že ho někdo sleduje, i když fyzicky tam nikdo nebyl. Benedikt byl na ten pocit zvyklý. Při příchodu k recepci firmy se zastavil a pozoroval kolem sebe stíny předchozích dnů, bezbarvé siluety mužů v oblecích a žen v kostýmcích. Dotkl se stěny obložené honosnou mozaikou a poslouchal ozvěnu událostí. Hučení klimatizace, vyzvánění telefonů, cupitání podpatků po dlažbě. Obvyklý kancelářský ruch. Zde se nestalo nic nepatřičného. Až na občasný pláč z dámských toalet.

Na recepci našel jen Mlynářovu asistentku, ostatní kanceláře byly prázdné. Přivítala ho s milým úsměvem, který kupodivu neochladl ani poté, co se představil. Zuzana Koláčková vypadala jako sympatická dívka s několika kily navíc.

„Vy jste byla na té oslavě taky?“ zeptal se Benedikt.

„Ano. Dohlížím na organizaci většiny akcí pořádaných panem Mlynářem. Objednávám catering, zvu jeho jménem hosty, vítám příchozí a tak dále,“ popisovala.

„Viděla jste pana Mlynáře nad ránem odcházet?“

„Ne. Odešla jsem krátce po půlnoci. Nepiju a od jisté hodiny je zábava víceméně jenom o alkoholu, takže jsem jela raději domů.“ Slečna Koláčková se při téhle větě trošku začervenala a sklopila oči. Benedikt dělal, že si toho nevšiml.

„Bylo obvyklé, že se paní Mlynářová neúčastnila oslavy narozenin vlastního manžela?“ chtěl vědět.

„Paní Mlynářová se omluvila z důvodu zdravotní indispozice. Trpívala na migrény. Pravděpodobně to byla i příčina její nehody. Zamotala se jí hlava a upadla, prý se jí to stávalo často,“ reagovala slečna Koláčková.

„Říká pan Mlynář,“ doplnil Benedikt.

„Ano. Ale pokud to potřebujete slyšet od něj, jak jsem vám řekla, dnes tady není a nevím, jestli bude k zastížení zítra. Na celý týden zrušil své schůzky.“

„Není třeba, už jsme s ním mluvili. Kdybyste si na něco vzpomněla, ozvěte se mi,“ řekl a podal jí vizitku.

Slečna Koláčková přikývla a vrátila se k práci. Vypadalo to, že bude v kanceláři ještě dlouho. Spolehlivá, loajální, věrná svému šefovi. Benedikt měl takové tušení, že i kdyby něco věděla, neozve se.

Minul dámské WC, odkud opět uslyšel štkavý ženský pláč. Měl nutkání tam vtrhnout a dotyčnou utěšit. I když šlo jen o vzpomínku, Benediktovi z ní nebylo dobře. Musí jet co nejrychleji domů a vyspat se. Začínal mít po celém dni příliš citlivou mysl. Pláč představoval pouze ozvěnu minulosti, opakující se události. Období, kdy nepoznal, co je realita a co minulost, bylo naštěstí pryč. Stále se utvrzoval v tom, že definitivně.

* * *

Rozhodl se, že další den věnuje rešerším, telefonování a nevyleze ze svého bytu. Bydlel v novém domě na předměstí, v nejvyšším patře s výhledem na západ slunce. Jak sám název čtvrti Nové Paseky napovídá, hodně tu foukalo a lidé to tu přezdívali Na Vyhnálkově. A hlavně byl prvním nájemníkem. Žádní předchozí obyvatelé, žádné vzpomínky, žádná strašidla. Maximálně ta, která si s sebou nedopatřením

přivedl z ulice. Přebývala tu s ním Ester a ta nenadělala ani nepořádek, ani rámus. Byla nenápadná a nedávala o sobě moc vědět.

Vyhledávání informací na internetu nepřineslo nic zajímavého. Život Evžena Mlynáře se podobal mnoha jiným dnešním podnikatelům. Jeho rodiče zrestituovali bytový dům s restaurací v centru, otec pár let provozoval autobazar, takže pro Mlynáře nebyl problém několika vhodnými investicemi do realit rozšířit svou působnost. Cirka před patnácti lety se mu na krátkou dobu přestalo dařit, ale pak se velice vhodně oženil s dcerou krajského soudce a kapitál a kontakty získané od manželky mu pomohly se vyšvihnout zpátky do sedla. Podle výpisu z obchodního rejstříku figuroval také v několika dceřiných společnostech, zabývajících se ostrahou a úklidem, a v menších „papírových“ firmách, o nichž zřejmě slyšeli pouze jeho právníci. To už na první pohled smrdělo.

Rozhovory s policií šly Benediktovi obvykle dobře. Dalo by se říct, že ho zejména jeden z policistů, nadporučík Jelen, bral trochu jako kolegu nebo informátora a čas od času pustil víc, než bylo oficiálně dovoleno. Nezapomínal, že jim několikrát pomohl a předhodil docela slušné případy. Pojišťovací podvodníci nejsou z nejchytřejších, ale vždy je lepší, když práci odvede někdo jiný. Pojišťovna odmítne hradit, policie má vyřešený případ, spokojenost na všech stranách.

Ovšem tenhle případ byl jiný. Jelen se kroutil jako žížala napíchnutá na háčku. Bylo zřejmé, že někdo z jeho nadřízených nechce, aby o smrti prominentovy manželky cokoli prosáklo. Nechtěl pustit ani chlup. Benedikt se tak nedozvěděl nic překvapivého. Zpráva od patologa potvrdila čas úmrtí Mlynářovy manželky podle teploty těla na dobu kolem půlnoci. Bez zjevného

zavinění. Mlynář ji tedy nestrčil takovým způsobem, aby na těle našli stopy zápasu.

„Radši do toho nešťourej, Bene,“ dodal nadporučík Jelen skoro šeptem. „Státní zástupce Grygárek je Mlynářův spolužák. Mám podezření, že tohle se uzavře rychle a na složce bude velice brzy napsáno: Odloženo, bez cizího zavinění.“

Benedikt zamrmlal pozdrav a zavěsil. Prohrábl si vlasy a vzdychl.

Po chvíli se ozvalo drnčení telefonu.

„Tak přece něco máš?“ vyhrkl Benedikt.

Na druhé straně bylo okamžik ticho. „Pane Klausnere, potřeboval bych vaši pomoc. Nutně.“

„S kým mluvím?“ zeptal se Benedikt, jakmile pochopil svůj omyl.

„Jména jediné osobně. Domluvme si schůzku.“

„Nezlobte se, ale nové případy nepřijímám, jsem plně vytížený. Mám smlouvu s pojišťovnou, nic jiného momentálně neberu.“

„Tohle je urgentní. Týká se to smrti Milady Mlynářové, ale i vaší minulosti.“

„Jak víte, že na tom pracuju?“

„Víc vám řeknu z očí do očí. Je něco, co bych s vámi rád probral, ohledně vašeho pobytu v léčebně Marianny Oranžské. Ještě vám zavolám.“

Benedikt se musel posadit. Roztrásl se a polil ho pot. Ano, tohle bylo něco z jeho minulosti. Minulosti, o níž doufal, že ji se změnou jména nikdo nevyhrabe. A přesto se to někomu podařilo. Zatraceně. Udeřil zápěstím do pracovního stolu. Zatraceně!

Kdo se v tom vrtá? Uplynulo kolik... Sedmnáct let? Víc než půlka jeho života. Byl dítě, když všechno začalo. V pubertě pak nastoupily první vize. Zpočátku se mu je nedařilo odlišit od marihuanového rauše.

U citlivějších jedinců stačí jediné užití a drogy mohou spustit psychické onemocnění či poruchu. Ale to, co se stalo jemu, bylo mnohem horší. Otevřel se pro něj svět, kam se nikdo, kdo si chce zachovat zdravý rozum, podívat nechce.

Myslíš na to, jak bys zaměstnavateli vysvětlil, že jsi paranormální detektiv? ozval se mu v hlavě tichý ženský hlas. Ester, jeho astrální společnice, ho provázela přesně od doby, kdy nedobrovolně pobýval v léčebně Marianny Oranžské. V šestnácti si ji představoval jako stejně starou zrzku a ta představa v něm zůstala i po letech. Nezáleželo na tom, jestli je neklidným duchem dávno mrtvé dívky, andělem strážcem nebo jiným druhem nadpozemské bytosti. Dělal mu oči a uši tam, kam nedohlédl, a často měl pocit, že ho hlídá. Dávala pozor, aby něco nevyvedl. Nebo si něco nevyvedl. Zachránila ho před ním samým. A ne jednou.

„Právě. Dokud mám výsledky, tak je jim jedno, jak se k nim dostanu, ale pořád nežijeme ve světě zombíků a tajemných čarodějů, kdy by mi byl za tohle označení v názvu podniku někdo ochotný platit. Kdokoli, kdo tohle zjistí, si pomyslí, že jsem jen šílenej magor.“

Tak to jsi nejlepší magor v oboru, drahoušku.

„Musím pohnout s tím Mlynářovým případem. Zabil manželku, vše mu projde, a ještě na tom vydělá. Potřebuju v ruce držet pořádné eso. Vím, že to udělal, vím, jak to udělal, ale nemám důkaz, který by mohla policie použít, aby ho dopadli. Se šikovným právníkem se z toho vyseká. Pokud nic nenajdu, budu ho muset k přiznání donutit. A víš sama, že to dělám nerad.“

Zaštourej se v motivu.

„Zdá se, že to byla skutečně nehoda. Žádný motiv.“
Opravdu?

„Docela lituju, že nemáš tělo. Zrovna teď bych oce-
nil, kdybys mi trochu rozmasírovala krk.“

Ani nevíš, jak toho lituju já, dodala smutně.

„Ale, snad nebudeš plačtivá. Co je s tebou, holka?“

Místo odpovědi ho nechala samotného s jeho myš-
lenkami. Vždycky s ní byla zábava, ale poslední dobou
byla jiná. Přemýšlela o něčem, co Benediktovi nechtěla
sdělit. Naštvaly ji i narážky, kterým se dřív společně
zasmáli. Odcházela do záhrobí a neozvala se i několik
dnů.

O Ester nikdo nevěděl. Když se s ní někdy bavil
nahlas, připadal si jako adept na návrat do léčebny.
Kdyby tehdy napsal do terapeutického deníku, kdo mu
pomáhá, asi by ho nikdy nepustili.

„Ester?“ zavolal, ale nevrátila se.

Až pozdě v noci, spíš nad ránem, když konečně
usnul, si sedla k jeho nohám. Dívala se, jak spí, roz-
valený v křesle a oblečený v tom, co měl celý den na
sobě. Hlavou mu vířily sny, o kterých ráno nebude chtít
mluvit. V noci se vraceli jeho démoni a snažili se ho
stáhnout s sebou. Proto spal nerad a pak padal únavou.
Nebylo to zdravé a nedalo se to dlouhodobě vydržet.

*Je mi tak líto, že se nejvíc bojíš toho, že tvůj život není
opravdový a ve skutečnosti jsi nikdy neopustil léčebnu.
Brzy bude načase, abychom se rozloučili.*

***

Nazítří neznámý muž zavolal znovu a vynutil si
schůzku – u sebe doma. Podle stylu, jakým mluvil,
měl Benedikt dojem, že půjde nejméně o vyzrazení
státního tajemství. Dostal adresu a pokyn, aby zvonil
na žlutý zvonek a vyšel až do čtvrtého patra. Bylo to
v jednom z těch starých měšťanských domů s tma-
vými chodbami, úzkými schodišti a rozhlehlými byty

s vysokými stropy. Benedikt neměl podobné domy rád. Vzhledem k tomu, kolik toho zažily a pamatovaly, se v nich vrstvil vzpomínky a otisky emocí, vpíjely se jedna do druhé a tvořily chuchvalce čehosi špinavého a matného. V lepším případě tak vznikali dětští bubáci. Nebyli nebezpeční, ale otravní. Vždy je ostrým pohledem zahnal zpět do temných koutů, z nichž vzešli, aby se na něj nenalepili. Přinést si něco podobného domů rozhodně nepotřeboval.

V jednom z bytů pištivě zaštěkal ratlík. Ze sklepa vyběhl psu podobný stín a chtěl mu odpovědět. Z hrdla se mu nevydralo nic a strašidlo zmizelo v dávno zazděném výklenku. Na ulici projela tramvaj a letitý dům se roztrásl.

Hlas v telefonu byl pevný. Překvapivě neodpovídal vzezření člověka, který mu otevřel. Ačkoli muž kdysi býval vysoký a statný, věk ho ohnul v bedrech i v kolenou.

Benedikt měl pocit, že je mu trochu povědomý, ale zatím nepřišel na to odkud.

„Pojďte dál, pane Klausnere.“

Benedikt se v předsíni vyzul a odložil kabát. Byt byl přesně takový, jak si představoval – v obývacím pokoji stál čalouněný art deco nábytek, na prkenné podlaze sešlapané perské koberce. Možná se sem Ester šla podívat před ním a poslala Benediktovi do mysli vzpomínku. Někdy to dělala, aniž by mu o tom řekla. Neměla by pátrat na vlastní pěst. Byli přece tým, měla mu to říct.

„Posadte se,“ pokynul mu hostitel. „Mohu vám nabídnout kávu?“

Na křesle se choulila asi dvacetiletá kočka. Benedikt ji nechtěl vytrhovat z celodenního spánku, proto se posadil na prosezenou sedačku. „Neobtěžujte se. Do

telefonu jste tvrdil, že voláte ohledně smrti Milady Mlynářové. Nechci vás urazit, ale pokud to byla jen záminka, jak mě sem vylákat—“

„Ano, ano, k tomu se dostaneme.“ Stařík se pousmál a ztěžka se posadil na kraj křesla. „Víte, že trojbarevná je vždycky kočka? Kocouři mohou mít pouze dvě barvy, to je genetika. Ve vzácných případech se tříbarevný kocour objeví, ale takové kotě buď záhy umírá, nebo je neplodné.“

Benedikt se na něj podíval s výrazem, že pokud bude rozhovor pokračovat ve stejném duchu, odchází.

„Vy si na mě vůbec nepamatujete, že?“

„Ne,“ přiznal se Benedikt. „Měl bych?“

„Jmenuji se Stránský. Arnošt Stránský. A na tohle si vzpomínáte?“ Muž sáhl do starožitného sekretáře a vytáhl tlustý sešit. Z obálky se šklebila propiskou načmáraná rohatá hlava ďábla s vykulenýma očima a rozeklaným jazykem.

Benediktovi vynechal jeden tep srdce. Byl to přízrak, kterého spatřil poprvé, tehdy mu bylo možná šest let. Číhal na něj v rohu nad postelí. Démoni ho už jako malého tahali z peřiny a snažili se ho unést do svého světa. Panelák, v němž s matkou jednu dobu bydleli, stál za hradbami města, pod šibeničním vrchem. Na místě chajdy, kde čekali odsouzenci na popravu. Když se přestěhovali, na pár let mu bytosti ze záhrobí daly pokoj.

„To je můj terapeutický deník. Kde jste ho vzal?“

„Vzal jsem ho z vaší složky, když jsem odcházel do důchodu. Samozřejmě se to nemá, ale váš případ se velmi podobal jinému, s nímž jsem se v kariéře potkal. Chtěl jsem ty případy porovnat a zjistit, v čem se liší. Čím to, že ten váš dopadl dobře a ten druhý skončil špatně?“

„Vy jste pracoval v léčebně Marianny Oranžské?“

„Býval jsem tam primářem. Ale je to tolik let, je pochopitelné, že si mne nepamatujete.“

Benedikt pátral v paměti, ale bílé pláště mu přišly všechny stejné. Z té doby moc živých lidí nevnímal. Měl daleko lepší představu o stínech ze záhrobí, které ho v pokoji navštěvovaly. „Co mi vlastně chcete?“

„Já už brzo odejdu, abych tak řekl, na druhou stranu, Antoníne,“ odpověděl Stránský.

„Tak mi neříkejte. Nejmenuji se tak,“ ohradil se Benedikt a oslovení jím projelo jako rána elektrickým proudem. „Jak jste na mě vůbec přišel? Chcete mě vydírat, nebo co?“

„Ne, kdepak. Nebojte se. Změnit si jméno kvůli minulosti není zločin. Chtěl bych se vás na pár věcí zeptat. Z čistě soukromého zájmu. Vaše diagnóza, drogy, halucinace, to vše byl běžný případ. Ovšem to, co jste zapisoval, se nadmíru podobalo něčemu, co kdysi zaznamenala jiná moje pacientka. Tě jsme bohužel nedokázali pomoci, spáchala sebevraždu ve stejném pokoji, kde jste se léčil. Její smrt jsem si tehdy vyčítal. Byl jsem mladý, asi jako jste dnes vy, a věřil jsem, že jí dokážu pomoci. Odmítal jsem si připustit, že když se nemocní lidé rozhodnou, není cesty zpět. Vaše deníky se podobají, jako by byla vaše sestra. Nicméně zemřela roky předtím, než jste se narodil. Nemohl jste ji znát. Přesto máte ve svém deníku její podobiznu.“ Stránský nalistoval poslední stranu, kde byla pohledná dívčí tvář, jediný přívětivý obrázek v celém chmurném sešitě. „Napadlo mne, že se k vám dostala její fotografie, nebo vám někdo z personálu o jejím případě přes zákaz vyprávěl.“

„Byl jsem puberták, prostě jsem nakreslil pěknou holku,“ odbyl ho Benedikt. „Neměla žádnou reálnou předlohu.“

„Ne, pane Klausnere. Vzpomínám si na ni, ta podoba je přesná. Mám i její terapeutický deník. Jednou jsme přišli do jejího pokoje a vše našli jako po výbuchu, zničený nábytek, roztrhané postele, jako kdyby tam řádilo tornádo. Považovali jsme to za záchvat, dostala sedativa, byla v izolaci. Po stejném záchvatu jsem vás nechal propustit. Vzpomínáte si na to?“

„Matně. Nezapívám se minulostí, mám jiné starosti.“

„Myslím, že si to pamatujete velmi dobře. Vaše léčení se zdálo pokračovat výborně, a přesto se objevil stejný excés. Já jediný se nedivil. Viděl jsem to tornádo na vlastní oči. Průzorem ve dveřích jsem pozoroval, jak se nábytek vznáší. A vás, jak se kryjete před tím vírem. I to, že tím nábytkem nepohybujete vy, ne fyzickou silou. Samozřejmě bych to nikdy nikomu nepřiznal, ale pochopil jsem, že nejste běžný případ.“

„Říkáte mi, že jste mě vlastně nevléčili a propustili. Proč? Protože jste se bál poltergeistů, které si neumíte vědecky vysvětlit? Že byste byl sám za blázna?“ zamračil se Benedikt.

„Možná. Možná jsem nechtěl, aby to, co vás posedlo, zůstalo na mé klinice. Snad jsem podlehl vlastnímu strachu. Ale sledoval jsem vás. Věděl jsem pár let, co děláte, jak se vám daří. Že se snažíte odstráhnout od minulosti. Pak jste si změnil jméno a já ztratil vaši stopu. Ovšem Ester Franklová mě na ni po letech navedla. Ve svém deníku píše o andělu strážném. Říká mu poustevník Benedikt. Umím německy, pane Klausnere.“

Benedikt se ošil. Měl nepříjemný pocit, jaký mívají děti, když někdo přijde na odpověď na hádanku, kterou si samy vymyslely, ale Stránského dedukci nekomentoval. „Takže mi říkáte, že jste věděl o tom, že

moje přeludy jsou skutečné, a nechal jste mě odejít... Co jste čekal, že se stane? Že se raději zabiju mimo léčebnu?“ Benedikt odměřeně zkrřížil ruce na prsou.

„Ale to se nestalo, že ne? Mě vinit nemůžete. Nechápejte mě špatně, nebylo to nic proti vám. Má matka byla hluboce věřící, i proto jsem studoval zdraví lidské duše. Lidská psychika je mocná, dokáže stravovat, ničit, uzdravovat se. Dokáže zázraky, co předčí Boha. Sám jsem odmítal uvěřit. Ale síly kolem vás byly síly pekla, s nimiž jsem nechtěl mít nic společného. Nezapadaly, a ještě dlouho nezapadnou mezi exaktní jevy.“

„Co tedy chcete? Abych vám potvrdil, že až zemřete, půjde vaše duše do očiště, který splývá s naším světem? Že já ho dokážu cítit, nahmatat i vidět? Že mě ani trochu nezajímá, co budete komu vykládat, protože vám naštěstí nikdo neuvěří, stejně jako by vám nevěřili tenkrát?“

„Uklidněte se prosím,“ žádal Stránský. Rozrušeně klepal hůlkou o podlahu.

„Jak jste na mě vůbec přišel? Kde jste na mě vzal telefon?“

„Má vnučka dělá sekretářku panu Mlynářovi. Je oběznámena s tím, že ho vyšetřujete.“

„A to je zvrát! Tím jste možná mohl začít. Proč s vámi o mně mluvila?“

„Zmínila se, že na případu pracujete. Obávám se, že je do něj osobně angažovaná. Evžen Mlynář je známá osobnost a vy, možná to ani netušíte, vzhledem k vaší práci máte rovněž jisté renomé. Mám o Zuzanu starost. Z toho mála, co mi řekla, jsem vytušil, že se bojí, aby nebyla zatažena do vyšetřování smrti paní Mlynářové. Pokud jí pomůžete, dám vám oba deníky.“ Stránský ukázal na druhý, starší typ sešitu s tvrdými deskami.

Benedikt se chvíli beze slova díval na starce, pak vstal. „Prověřím to. Usnadníte mi práci, když mi na slečnu Koláčkovou dáte kontakt pro změnu vy. A tím nemyslím telefon do kanceláře, ten mám.“

„Napíšu vám i její adresu. Řekněte mi, byl jste s Ester v nějakém spojení? Slyšel jste její hlas?“

„Bral jsem drogy. A plácal jsem se v pořádných sračkách. Kdybych slyšel její hlas, vy byste byli poslední, komu bych to přiznal.“

II

Na kapotu auta se valily proudy deště. Benediktovi chyběl noční spánek a rytmus kapek ho příjemně ukoľébal. V okamžiku, kdy mu hlava pomalu padala, ucítil její přítomnost. Zatahala ho za rukáv. Podobné věci dělala málokdy, stály ji hodně sil.

Vstávej, zašeptala mu Ester do ucha.

„Co se děje?“ zabrblal.

Nemůžeš spát na hlídce.

„Hele, kdybys měla dost soucitu, tak to vezmeš za mě.“

To se prakticky stalo. Dívej se, vychází z domu.

Ze vchodu pětapatrové bytovky vyšel Evžen Mlynář. Nastoupil do svého zlatého audi a spěšně odjel. Tohle auto měl ve městě jenom on. Benedikt se rozhodl, že bude lepší, když se nepotkají, a tak vyčkával Mlynářova odjezdu. Déšť pomalu ustával. Benedikt vystoupil a zamířil ke vchodovým dveřím. Vedle schránek chvíli hledal jmenovku a zazvonil na úhledné kapitálky KOLÁČKOVÁ. Zkusil to jednou, dvakrát. Po chvíli potřetí. Bez reakce. Udělal pár kroků zpátky na chodník, podíval se znovu na dům a odhadoval, která okna patří k bytu Mlynářovy asistentky.

Z domu vyšla postarší paní s chundelatým čoklíkem.

Benedikt včas přiskočil, aby se mu dveře nezabouchly. „Dobrý den, prosím vás, nevíte, jestli je Zuzka Koláčková doma?“ zeptal se suverénně jako starý známý.

Důchodkyně se podívala na zašlou fasádu. „Má otevřené okno a svítí v kuchyni,“ ukázala sousedka na okna ve třetím patře. „Tak asi bude.“

„Děkuji vám. Ta zlatá audina, co parkovala u popelnice, bývá tu často? Stál jedním kolem na chodníku a já se kvůli němu nemohl vytočit.“

„V životě jsem tu takové auto neviděla,“ odpověděla dotyčná a z její odpovědi bylo zřejmé, že o vozovém parku sídliště má perfektní přehled.

Vystoupal po schodech a zkusil ještě dvakrát zazvonit na byt Zuzany Koláčkové. Pod kukátkem visel papírový andílek. Zaklepal.

Nic. Divné. Musela být doma, před chvílí měla návštěvu. Mlynář se u ní zdržel skoro dvě hodiny. Benedikt položil ucho na papírové dveře bytu a poslouchal. Ticho.

Dům nemá zadní vchod, hlásila Ester.

„Pokud není na návštěvě u někoho jiného v domě, musí být u sebe,“ uvědomil si Benedikt. Věděl, že panelové domy často trpí špatnou zvukovou izolací. Z bytu by se měly ozývat obvyklé zvuky – mytí nádobí, kroky, hudba, televize. Sprcha, pokud je slečna Koláčková Mlynářovou milenkou. Milada ho přece z cizoložství obvinila krátce před smrtí. Možná se jenom věnuje tiché činnosti – čte si, píše na počítači, má sluchátka na uších, napadlo Benedikta, ale jeho intuici tohle vysvětlení nesedělo. Ne, tohle určitě nedělá, ne potom, co měla doma na návštěvě šéfa.

Postavil se před byt a nadechl se. Otevřel svou mysl a najednou viděl okolí bytu jako rozmazanou kresbu tuší, v níž bylo v jediné vteřině zachyceno tisíc otevření dveří.

„Ester,“ oslovil svou průvodkyni myšlenkou, „něco není v pořádku. Stahují se sem krysy.“

Bytovky bývaly různé. Některé plné emocí, jiné tiché a klidné. Z bytu Zuzany Koláčkové čísel chlad a strnulost. Jako když plácne rukou do vodní hladiny – napřed všechny ryby odplavou, ale po chvíli se vrátí a začnou vířit kolem. To, co se sem vracelo, se mu vůbec nelíbilo. Nižší astrálové, popelnicové krysy emocí. Předzvěsti smrti. Tento druh démonů občas dokázali pocítit i normální lidé.

Mrknu se tam, řekla Ester pohotově a na okamžik zmizela v bytě. Je uvnitř, leží v obývacíku. Nevypadá to dobře, Bene, odchází.

„Sakra!“ zaklel Benedikt. Sáhł do kabátu pro sadu šperháků. Ve dveřích byl starší typ zámku s koulí, nic, co by zkušenější bytař nezvládl do pár vteřin. Vběhl do předsíně a rozhlédl se po prostorném dvou-pokojáku. Ležela v obývacím pokoji, tváří k zemi. Na stolku stála jedna poloprázdná sklenička vína, načatá láhev a vedle ní otevřená lahvička s léky na deprese, které Benedikt důvěrně znal. Zuzana byla vláčná jako hadrová panenka, dýchala mělce. Otevřel jedno její oko a uviděl zúžené zorničky. Pohnula se, napůl se probírala z bezvědomí a snažila se něco říct. Položil ji na bok a zavolal sanitku.

„Žádnéj z vás pohřebních šmíráků se k ní ani nepřiblíží,“ poručil plížícím se stínům. Doběhl do kuchyně, donesl načatý pytlík se solí a vysypal kolem Zuzany kruh. „Nebo vás pošlu hlouběji, než odkud jste přišli.“

* * *

Odjakživa špatně snášel nemocnice. Ze zdí čišely bolest, utrpení, návaly zlosti a zoufalství. Mívaly nejasné siluety tmavých létajících oblud, ale i konkrétní obrysy minulých pacientů.

Uprostřed čekárny na pohotovosti seděl muž Benediktova věku se zakrváceným čelem. Díval se nepřítomně na personál a nevěděl, že je mrtvý. Benedikt se mu snažil nevěnovat pozornost, ale nešlo to. Každou chvíli k němu sklouzl očima. Na duchovu židli si žádný živý pacient instinktivně nesedl.

„Kdy už přijdu na řadu?“ zeptal se přízrak hlasem záhrobí, znějícím jako ledový, svištivý vítr. Postavil se. Krev kapala na podlahu. Kap, kap, kap.

Sestra na recepci se zimomřivě zatřásla.

„Už jste na ni přišel,“ odpověděl mu Benedikt.

Duch se zatvářil zmateně a opět se posadil.

Benedikt zatnul zuby. Nemohl víc než muže polítovat. Zdálo se, že je tu krátce, ale jeho stín může v čekárně zůstat i několik let. Nebude to dělat dobrotu, ale co Benedikt zmůže? Není přece charita a vedení nemocnice mu za pročišťující obřady nezaplátí.

„Jste příbuzný?“ zeptala se zdravotnice Benedikta.

„Jsem přítel. Ale papír na to nemám, jestli se ptáte na tohle. Našel jsem ji. Dal jsem na sebe kontakt záchranářům. Řekli mi, že ji vezou sem,“ připomněl se.

Sestra se na něj dívala způsobem, který vyjadřoval, že dobrý přítel by nenechal dívku pokusit se o sebevraždu, ale nakonec kývla. „Tak pojdte, ale jen na pár minut.“

Zuzana Koláčková byla při vědomí, bledá jako smrt, ale i tak vypadala o poznání lépe, než když ji viděl naposledy. Z rukou se jí táhla hadička od kapačky jako stoněk suchého hrachu.

„Co se stalo?“ zeptal se. „Budete to stejně muset povědět policii, ale rád bych s vámi mluvil jako první.“

Oči děvčete se zaleskly slzami.

„Vím, že u vás byl Evžen Mlynář. O co šlo? Měli jste vztah? Ukončil to, a tak jste se chtěla zabít?“ hádal, ale z jejího pohledu pochopil, že je svými otázkami úplně mimo.

„Já?“ zavzlykala. „Já nechtěla... Nechtěla jsem nic takového.“

„Jak to bylo?“

„Teď už je všechno stejně jedno...“

„Nic není jedno, slečno Koláčková. Budu hádat, jenom spekulovat, pokud mi neřeknete pravdu. Milujete ho? A on vás nejspíš místo pozornosti takhle odměnil... Počkejte! Byla tam láhev vína. Vy jste mi ale řekla, že nepijete. Mlynář ji donesl a pokusil se vás otrávit! Nejspíš proto, že se bál, že promluvíte o něčem, o čem víte jen vy a on. Víte, že svou manželku zabil, je to tak?“

„Na tom večírku... jako vždycky pil a bavil se. Když jsem odcházela, požádal mě, abych ho svezla,“ rozmluvila se nakonec. „Normálně by jel svým autem, ale věděl, že přebral. Pro mě to nebyla zajíždka... Nechtěl se s nikým loučit, prostě zmizet v nejlepším. Je to jeho styl humoru. Souhlasila jsem. Bylo kolem půlnoci. Za hodinu mi volal. Že na oslavě něco důležitého zapomněl a že pokud nespím, jestli bych ho nehodila zpátky. Nespala jsem, tak jsem pro něj zajela a vysadila ho před hotelem. Řekl, že se ještě zdrží, takže si vezme taxi a že mi za to dá den náhradního volna. Jako bych měla vůbec čas si volno vybrat.“

„A na oslavě si nikdo ani nevšiml, že na hodinu zmizel. Na smrt své ženy tedy alibi nemá, právě naopak.“

„Nevěděla jsem přesně, kdy zemřela. Myslela jsem, že to bylo později, že byla naživu, když se vrátil poprvé. Nechoval se neobvykle.“

„Ale pak jste si dala dvě a dvě dohromady a on pochopil, že nebudete mlčet.“

„Já ho nevydírала, opravdu. Nechtěla jsem po něm nic. Přišel sám, že mi přidá, že jsem měla být dávno account executive, ne pouhá asistentka. Nikdy předtím u mě doma nebyl. O jeho alibi nepadlo ani slovo.“

„Musí se hodně bát.“

„Uvařila jsem mu kávu a on donesl víno. Prý na oslavu povýšení. Dokonce měl s sebou mou smlouvu. Máte pravdu, alkohol nepiju, ale přesvědčil mě, že bych ho při takové příležitosti urazila. Sám nalil a pak jsme se bavili zase o práci.“

„Druhou sklenici umyl a schoval, než odešel,“ říkal si Benedikt spíš pro sebe.

„I kdyby mi někdo uvěřil, co jsem já proti Evženu Mlynářovi? Řekne, že jsem zkolabovala, nebo něco podobného. Najde si v kanceláři půl tuctu svědků.“

Benediktovi to bylo jasné. Mlynář prohlásí, že jakékoli obvinění proti němu je pomsta nedocenené zaměstnankyně, která měla psychické problémy a blábolí nesmysly. Jeho kamarádi na důležitých místech mu uvěří. Přece ji ten den povýšil, ale jí to nestačilo, chtěla víc, a tak si vymyslela pohádku.

Zavřela oči a nešťastně vzdychla.

„Má Mlynář milenku?“ chtěl vědět Benedikt.

„Nemá,“ odpověděla Zuzana razantně. „Kde by na ni vzal čas? A hlavně lidé jako on... milují jenom sebe.“

Benedikt přikývl a mínil se rozloučit.

„Díky,“ zašeptala.

„Prosím?“

„Že jste mě zachránil. Kdyby nebylo vás, tak...“

„Rádo se stalo. Dejte se brzy do pořádku. Kdyby cokoli, ozvěte se, opravdu. Ještě se zastavím, jestli vám to nevadí,“ dodal a vyšel z nemocničního pokoje.

Tak co budeme dělat? ptal se v duchu sám sebe, ale kupodivu mu odpověděla Ester.

Myslíš donutit ho k přiznání?

„Mohla by sis vzít Miladinu podobu a projít se párkrát po chodbě jeho vily. Podobný zážitek přivede k rozumu i chlapa jeho formátu.“

Nemůžu.

„Proč ne?“

Nechci. Nemám sílu. Vyvolej Miladu, jestli chceš Mlynáře vyděsit.

„Ale no tak, vždyť víš, že to nerad dělám.“

Sakra, Bene, jednou jsi nekromant, tak to holt jinak nepůjde, pokud nepřijdeš na jinou možnost, jak ho usvědčit. Mlynář jednu ženu zabil a druhou se zabít pokusil, není zloděj kol ani vykradač chat. Je zlý, bezskrupulózní člověk, nestačí na něj houknout: „Byl jsi to ty!“

Benedikt zamručel. To slovo se mu nelíbilo. Nekromant. Ale koneckonců bylo nejvýstižnější.

Takové přiznání policie neuzná... Policie možná ne, ale pojišťovně by stačit mohlo, zamyslel se. Pokud existují závažné pochyby o průběhu události, pojišťovna si vyhrazuje právo odškodné nevyplatit. Ten dodatek tam někde musel být. „Měl bych zavolat Hláskovi.“

Před vchodem pohotovosti postával kuřák. V okamžiku, kdy Benedikt vyšel z budovy, vytáhl mobil a začal hovor. Benedikt si ho nevšímal. Nebe se jako zázrakem rozjasnilo a mokré ulice ozářilo zapadající slunce. Za okamžik se zešeří, ale po nevlídném deštivém období – přelo neustále asi měsíc – to vypadalo jako paprsek naděje.

Uvědomil si, že auto zůstalo před Zuzaniným domem. Vyrazil sem taxíkem, hned jak Zuzanu odvezla sanitka. Necítil se na to, aby řídil. Mohl by jet i MHD, ale veřejné dopravní prostředky mu připomínaly nemocnice – příliš mnoho stínů utrápených lidí na jednom malém místě. Alespoň se projde a narovná si kosti a myšlenky.

S přicházející tmou potkával stále méně lidí. Někdo za ním měl stejnou cestu, slyšel rychlé kroky na kočičích hlavách. Než Benedikt přešel na druhou stranu nemocničního areálu, nastala téměř noc. Mohl by projít nemocničním parkem. Cestu mu osvětloval dorůstající měsíc. Za pár dní bude úplněk, ale už teď zářil jako rybí oko. Citelně se ochladilo. Benedikt si vytáhl límec svrchníku a přidal do kroku.

Ester s ním nešla. Benedikt přemýšlel, co se s ní poslední dobou děje. Dřív využila každou příležitost, aby ho mohla doprovázet. Milovala procházky. Líbilo se jí, jak se příroda mění v průběhu roku. Jak na jaře přibývá cyklistů, bruslařů a matek s kočárky. Anebo dokonce bruslicích matek s kočárky. Prožívala to jako malé dítě. Povykovala a vykřikovala, ať se podívá na tohle a na tamto. Na běžce se sluchátky v uších a reflexními pásky na obuvi, na jogínky na dece. Někdy si sedli na lavičku a povídali si. Benediktovi venku tolik nevadilo, že s ní mluví nahlas. Podle primářova věku a toho, co tvrdil, Benedikt odhadl, že je Ester mrtvá už bezmála padesát let. Od té doby se svět hodně změnil. Padesát let, zopakoval si Benedikt v duchu a snažil se ubránit pocitu úzkosti a marnosti, který na něj z té informace padl.

Kdyby s ním byla, varovala by ho dříve. I tak si skupinky mužů na konci parku všiml s nepatrným předstihem. Postávali okolo branky před špitálním

archivem a tvářili se, že o něčem diskutují. Byli čtyři, ramenatí, s vyholenými hlavami a v kožených bundách. Jakmile přišel blíž a chtěl proklouznout skulinou za jejich zády, zastoupil mu jeden z nich cestu.

„Máš voheň?“ zeptal se.

Benedikt si prohrábl kapsy. Narazil prsty na krabičku zápalek, s nimiž rozžíhal svíce za zesnulé. Hodil ji chlapíkovi a mínil pokračovat v chůzi. Vzápětí pochopil, že o oheň vůbec nepůjde. Druzí dva se mu stihli postavit za záda a čtvrtý jistil toho, co chtěl původně připálit. Benedikt si představil, jak bude následná situace vypadat – ti vzadu ho budou držet, ten vepředu kopat a mlátit a ten poslední podle potřeby pořizovat snímky pro objednavatele výprasku, případně přiloží ruku k dílu. Rozhlédl se. Vynikající místo pro přepadení, mezi dvěma lampami dostatečná intimita, žádné kamery, ani nechtění svědci.

„Kdo mě dává pozdravovat? Zkusil bych tipnout, že pan Mlynář,“ řekl Benedikt klidně.

„Uhád.“ První z bouchačů se zašklebil a rozmáchl se.

Rána nedopadla, Benedikt uskočil a ruka prolétla vzduchem. Druhý pokus skončil stejně.

„A předpokládám, že k tomu přidává vzkaz, abych do jeho věcí nestrkal nos?“

„Jo. Ten ti brzo zlomím, aby sis to zapamatoval,“ rozzuřil se týpek a pokynul dvěma, aby Benedikta popadli. Chytili ho za paže a podkopli mu kolena. Nebylo kam uskočit, nemohl uhnout. Tak začal šeptat. Nejdřív to znělo jako šustění listů. „MORS CERTA, HORA INCERTA. MORS SERVAT LEGEM: TOLLIT CUM PAUPERE REGEM. MORS ULTIMA LINEA RERUM.“